

DICTATS SUPERIOR

17

La llum

En el procés de descrèdit de la realitat, l'impressionisme afegeix o descobreix un estigma més: la realitat és, segons els seus principis, inconsistent; queda reduïda, per al pintor, a ser un suport de la llum, pell damunt la qual llisca la llum. El pintor impressionista no atén sinó a la incidència de la llum sobre els cossos. No li importa gens la cosa: qualsevol objecte serà bo, sempre que li oferisca l'oportunitat de recollir-hi un espectacle d'irisacions i tonalitats. Per això aquest corrent continua, i du a maduresa, la tendència paisatgística, en un reconeixement de les múltiples possibilitats que susciten les variacions lumíniques en embolcallar els arbres, les muntanyes, l'aigua, els edificis. Les figures humanes, inserides en el mateix ambient, tenen també aquesta vagarositat primordial: la minúcia de la reproducció és substituïda per la pinzellada viva, pel toc d'efecte a distància.

Font: Joan Fuster, "El descrèdit de la realitat", dins *Indagacions i propostes*, Edicions 62, Barcelona, 1981, pp. 47-48 (adaptació)

Nombre de mots: 141

Observacions: text assagístic expositiu-argumentatiu; dificultat sobretot pel lèxic, les eses, els accents i les dièresis...